

[Glistrup]

re anvendt. Det er – må man sige, når man har lidt kendskab til politiske partier og til menneskesjælene i al almindelighed – faktisk at friste over evne. All right, nu får socialdemokratiet 2,5 mill. kr., eller hvad de nu får, og så kan de gå ud og drive oplysning, altså f. eks. fortælle, at Nyborg har været den flittigste og dygtigste mand, som Danmark har haft i EF-Parlamentet – for det er sådan objektiv og neutral oplysning, der skal gives for de penge. Vi kan altså tro og håbe på, at socialdemokratiet vil bruge sine 2,5 mill. kr. til det, og vice versa, at vi eventuelt for at være neutrale i fremskridtspartiet vil bruge et væld af tid til at overveje, når vi skal anvende vores million, om vi da ikke kan finde en eller anden socialdemokrat, som vi eventuelt kan sige et eller andet godt om, selv om det altså bliver forbistret svært for os at skulle løse opgaven på den måde. Det er en ganske abnorm skåbning, man har tilvejebragt med disse EF-tilskud.

Man kunne selvfølgelig spørge, som finansministeren gjorde i anden forbindelse: hvorfor siger fremskridtspartiet så overhovedet ja til vores million? Vi kunne bare lade den ligge og flyde dernede i Strasbourg. Jeg skal da ikke nægte, at vi har overvejet det længe og inderligt. Men vi er i den situation, at vi skal konkurrere med de andre politiske partier herhjemme, og derfor kan det ikke nytte noget, at vi sætter os tilbage i konkurrencekampen. Udtrykt på anden måde: hvorfor er det kun de ugudelige, der skal have lov til at spise lammesteg? Vi kan drøfte, om der overhovedet skal spises lammesteg, men skal der gøres det, så må der være lige adgang for alle til at sidde med ved bordet. Det er altså betragtninger af den art, der har ført til, at fremskridtsfolk tager imod tilskuddene, både på dette område og i øvrigt også på de fire andre områder, som vi drøfter i dag, hvis vi har nogen mulighed for det. Det er derfor, det er velegnet til en samlet drøftelse mellem partierne som helhed, for skal vi nå mere renfærdige forhold på det område, vi beskæftiger os med, så må situationen være den, at vi alle sammen underkaster os restriktioner af den ene og den anden art.

Det var man inde på i den minidebat, der er forløber for debatten her i dag, og som fandt sted i folketinget for en lille måneds tid siden i spørgetiden den 28. februar i år i anledning af et spørgsmål fra hr. Niels Hel-

veg Petersen til statsministeren. Konklusionen blev, at partierne måtte føre nærmere drøftelse om, hvilken ordning man skulle finde frem til. Det bedste forum at føre disse drøftelser i er her i folketinget, hvor vi alle sammen er. Skal vi løse nogle af de spørgsmål, der opstår i den forbindelse, så skal løsningen selvfølgelig findes her i folketinget, og så skal den være ens for alle partier. Det kan ikke nytte noget at sige, at fordi fremskridtsfolk f.eks. mener, at man skal betale en tokrone for at låne en bog på biblioteket, så skal fremskridtsfolk betale 2 kr. for at få deres bog, mens de, der stemmer imod det i forbindelse med finanslovsændringsforslagene, ikke skal gøre det, eller at når vi mener, det skal koste noget mere at køre med busser eller sende breve, så skal vi bare sætte nogle flere frimærker på brevene, end andre mennesker gør. Der må på disse områder være fuldstændig ens regler for alle.

Finansministeren var som punkt 2 inde på reglerne om økonomisk bistand til partigrupperne i folketinget. Der er da ingen, der siger, at man absolut skal anvende disse midler – der, som finansministeren helt rigtigt bemærkede det, på fremskridtsnudansk hedder pamp penge – på den måde, som man rent faktisk har indladt sig på. Finansministeren har selvfølgelig ret i, at i hans egen skab af regeringsmedlem er det i og for sig ikke noget, der vedrører ham, for det er nok formelt hans lovforslag, finansloven, men finanslovens § 7 ved vi jo går igennem finansministeriet i den skikkelse, hvori den bliver sendt til finansministeriet af folketingets udvalg for forretningsordenen.

Jeg vil dog lige i den forbindelse henlede opmærksomheden på den bog, som vi alle sammen fik tilsendt her for en måneds tid siden af Erik Damgaardovre i Århus. De, der endnu ikke er kommet helt frem til side 99 i bogen, kan lige bladre derhen og se, at disse regler fortolkes på den måde, at partierne har adgang til at have fællessekretariater, således at også deres organisatoriske ting køres ind over disse penges anvendelse. Det er, efter hvad jeg har fået oplyst, i overensstemmelse med, hvad bureauet her og også præsidiet er enig i. Det praktiseres af forskellige partier, herunder det parti, under hvis ledelse man fik indført ordningen – eller i hvert tilfælde ordningen i dens sidste skikkelse, ja, i og for sig også indførelsen i 1971